

sultat eller blot en Begyndelse fra Ministeriets Side paa et Arbejde i saa Henseende. Jeg er altsaa ikke uenig med de foregaaende ærede Talere deri, og jeg er derfor ogsaa enig med dem i, at det nu vilde være et meget ubetimeligt Tidspunkt til at udvide Kjøbenhavns Politis Myndighed. Grunden til, at jeg desuagtet ikke nærer saa store Betænkeligheder over for dette Lovforslag som de andre Talere, er den, at jeg ikke skønner, at der her er Tale om at udvide Politiets Myndighed. Der blev af den sidste ærede Taler brugt Udtrykket Politiets „Domsmyndighed“, men derom er her jo ikke Tale. Politiet kan ikke dømme nogen. Det var ogsaa derfor, man i Landstinget rettede Udtrykket „Paalæg“ til „Forelæg“. Der er her kun Tale om, at Politiet kan tilbyde den, som menes at have gjort sig skyldig i en Forseelse, at lade Sagen falde, mod at han betaler en mindre Bøde. Det kan altsaa hverken dømme nogen eller paalægge nogen noget som helst; det kan kun gøre det, som Forslaget her lyder paa, nemlig „forelægge“ vedkommende til hans egen fri Afgørelse, om han vil gaa ind paa det Tilbud, som gøres ham, eller ikke, og det kan næppe med Føje kaldes nogen Udvidelse af Politiets Myndighed. Der kunde derimod være mere i, hvad den første ærede Taler hævdede: at man her gav Politiet en Lejlighed til at vise Vilkaarlighed, og det derigennem, at Politiet valgte denne Afgørelsesform for nogle, som det gerne vilde skaane for at komme i Retten, medens det derimod over for andre, som det ikke vilde skaane, lod være at give dem Forelæg. Jeg mener selvfølgelig ikke, at man skal give Politiet større Lejlighed til at øve Vilkaarlighed, end det har i Forvejen, men jeg kan ikke skønne, at der herved gives Politiet en udvidet Myndighed fremfor, hvad det nu har. Det maa nemlig ikke glemmes, at Politiet, som her i Kjøbenhavn er Anklagemyndighed i disse Sager, allerede nu har det i sin Magt at lade være med at rejse Sager mod en Person, hvorimod det kan rejse Sag i et ganske lignende Tilfælde mod en anden. Selvfølgelig burde Politiet ikke gøre det, men det *kan* gøre det. Jeg ser altsaa ikke rettere, end at Politiet allerede nu har har ganske den samme Adgang til Vilkaarlighed, som det vil faa efter Forslaget. Jeg nærer derfor ikke paa noget af disse Punkter, i alt Fald ikke efter mit foreløbige Indtryk, de Betænkeligheder, som de ærede foregaaende Talere.

Paa den anden Side fremgik det ogsaa af begge de ærede Taleres Udtalelser;

at der her i Kjøbenhavn virkelig er en Trang til at faa en nemmere Maade at afgøre disse Smaasager paa end den, vi nu have. Den ærede første Taler sagde, at Politiet i mangfoldige Tilfælde burde „jævne den Slags Ting i Stilhed“. Det kunde synes at være at give det alt for megen Adgang til at vise Vilkaarlighed, men det har formodentlig ikke været det ærede Medlems Mening; men i alt Fald burde de ikke gøres til Genstand for en saa formel Behandling, som nu bliver de offentlige Politiretssager til Del. Den ærede sidste Taler har med megen Berettigelse klaget over det frygtelige Tidsspilde, naar man kaldes op i Politiretten for en ren Ubetydeligheds Skyld. Det er maaske gaaet det ærede Medlem, som det — det erkender jeg — er gaaet mig, at han har personlige Erfaringer i saa Henseende. Siden Cyklekørselen er begyndt, er der vist ikke mange cyklende Mennesker her i Kjøbenhavn, som ikke have været i Kollision med „Retfærdigheden“ og derfor have været nødt til at komme op i den offentlige Politiret. Det har jeg i alt Fald. Og jeg vilde unægtelig have foretrukket at faa et saadant Forelæg, som det, der her er Tale om, og saa betale de 2 Kr., som det koster første Gang, man gør noget saadant, fremfor at møde personligt i Politiretten. Og saadant personligt Møde kan jo forlanges ifølge Lovens almindelige Regel om Behandling af offentlige Politisager, hvoraf følger, at man kan komme til at sidde og vente maaske i timevis. Der er saaledes paa dette Punkt en Trang til Forandring. Jeg er ganske enig med den ærede sidste og til Dels ogsaa med den ærede første Taler i, at der er andre Ting i det foreliggende Lovforslag, som trænge til en nærmere Overvejelse, f. Eks. Reglen i § 2, 1ste Stykke, om Maaden, hvorpaa Tilsigelserne skulle ske, som den ærede sidste Taler omtalte, men navnlig Bestemmelserne, at Bøderne skulle tilfalde Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Fattigkasse, og at selve Personalet skal lønnes deraf. Denne Fattigkasse er i det hele af en meget tvivlsom Natur. Hvis Tiden tillod, hvad den næppe gør i Dag, at komme nærmere ind derpaa, kunde der være Anledning til at komme ind paa den Kritik af denne Fattigkasse, som saa ofte er kommen offentlig frem. Det er jo et temmelig ukontrolleret Regimente, der her føres over meget betydelige Midler, som vi ved Lejlighed skulle se lidt nærmere paa. Særlig skal jeg her bemærke, at man ogsaa bør se lidt nærmere paa, om det virkelig er